

Dage, og som har faaet indpodet Disciplin næsten med Moderermælken. Jeg nærer derfor nogen Tvivl om, hvorvidt man her vil faa et tilnærmelsesvis lignende Resultat med Hensyn til Forholdet mellem Skatteprobenet ved ikke-tvungen og tvungen Selvangivelse som det, man har naaet i Preussen. Jeg nærer ogsaa af andre Grunde stærk Tvivl om Rigtigheden af at gaa til tvungen Selvangivelse. Der er nemlig, efter min Mening, ikke noget sikrere Middel til at gøre denne Skat rigtig grundig upopulær og forhadt end det, at forlange tvungen Selvangivelse baade af Indtægt og Formue. Og paa den anden Side er jeg stærkt i Tvivl om, hvorvidt den Nytte, som den tvungne Selvangivelse vil have for Ligningsmyndighederne og for Skatteindtægten, er hele det Høstyr værd, som den vil foranledige. Efter mine kommunale Erfaringer er det ret typisk for de gode Skatteydere, naar de skulle give Oplysning om deres Formue- og Indtægtsforhold, at de da, jeg vil ikke paastaa, at de sige noget usandt, det tør jeg ikke besylde dem for, men at de faa vidunderligt stille deres Svar saaledes paa Skruer, at man ikke bliver lynderlig klogere af Svaret, end man var i Forvejen. Jeg er derfor tilbøjelig til at tro, at det direkte Resultat af den tvungne Selvangivelse nærmest vil blive det, at Ligningsmyndighederne faa et utroligt Skriveri frem og tilbage med de paagældende, der have foretaget Selvangivelse. En stor Del af disse Selvangivelser vil nemlig være saadanne, at Ligningsmyndighederne blive nødt til at protestere mod deres Rigtighed, og man kan dog ikke forandre Selvangivelser uden at høre den paagældende. Jeg er derfor tilbøjelig til at tro, at de tvungne Selvangivelser ville medføre en saadan Mængde Arbejde og Bryderi for Ligningsmyndighederne, at man hellere vil være fri for dem. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) fremdrog den Tanke, at man kunde nægte den, der ikke foretog Selvangivelse, Retten til at protestere mod den paalignede Skats Størrelse. Jeg indrømmer, at dette er en Tvangsforanstaltning, der kan være ligesaa effektiv som et Paabud om tvungen Selvangivelse, men der er dog et Valg. Vil man ikke gøre Selvangivelse, kan man lade sig slaa af Ligningsmyndighederne, saa længe det gaar an, og vil man ikke længere, kan man sige: Stop, og komme med Selvangivelsen. Man skal dog være noget varsom med at paalægge Samsundet det som en Pligt under Strafsansvar een Gang aarlig at angive sin Indtægt og hvert 3dje Aar hver Stilling man

ej, i hvilken som helst Form det end er. Jeg tror ikke, at det vil gøre Nytte i samme Grad, som det medfører Besvær.

Naar vi nu komme til den sidste Del af de to sammenhængende Love, Forslaget om Omgangen af en Del af de direkte Stats-skatter til Kommunerne, kan jeg der med faa Ord sige, hvad jeg har at gøre gældende. Jeg kan ikke slutte mig saa ubetinget til denne Lov som til den forrige. Jeg tror, at den Maade at foretage Fordelingen paa hverken er heldig eller forsvarelig eller tilnærmelsesvis retfærdig. Fordelingen vil nemlig blive saa ganske overordentlig ulige, saa ulige, at jeg ikke forstaar, at man kan ville gøre Forsøget med det; thi det er vist ikke muligt, at det kan holde Stik, uden at man bliver nødt til at foretage Forandringer. Det er jo en bekendt Sag, at Hartkornsskatterne variere overordentlig stærkt i de forskellige Sognekommuner, mellem 10 Kr. som det laveste og op mod 60 Kr. som det højeste. Det Beløb, der af Vand- og Signingskatten overføres til Kommunerne, er, som bekendt, 3 Kr. 75 Dre pr. Td. Hartkorn. Er der nu nogen Rimelighed i, at de Kommuner, der kunne nøjes med at udskrive en Skat paa 10 Kr. pr. Td. Hartkorn, skulle kunne nedsætte denne Skat til 6 Kr. 25 Dre, medens de Kommuner, der ere nødt til at udskrive 60 eller — lad os sige — 50 Kr., skulle nøjes med at sætte Skatten ned til 46 Kr. 25 Dre; det gaar sikkert ikke an, jeg tror ikke, det er muligt at blive staaende paa dette Fordelingsgrundlag. Noget lignende er Tilfældet med Overførelsen af Gammelstatten til Amtskommunerne, sfont Skatterne der ikke variere saa stærkt som i Sognekommunerne. Jeg skal blot nævne et enkelt Eksempel. Kjøbenhavns Amtraadskreds, der har 9,172 Tdr. Hartkorn, udskriver 383,000 Kr. paa Amtraadskredsen, og den vil saa af Gammelstatten, med et rundt Tal, ca. 40,000, eller 10,4 pCt. af den samlede Udskrivning. Derimod vil Naboamtstommunen, Roskilde Amtraadskreds, der har 11,902 Tdr. Hartkorn og udskriver 149,000 Kr., saa c. 52,000 Kr. eller 34,9 pCt. Noget ganske lignende er Tilfældet med Sorø Amtraadskreds, der har 24,000 Tdr. Hartkorn og udskriver 283,000 Kr., den vil saa 104,600 Kr. eller 36,9 pCt. Det forekommer mig ikke, at man kan sige, at en Fordeling paa dette Grundlag vil være retfærdig. Jeg tror overhovedet ikke, at man kan bruge Hartkornet, heller ikke i denne Henseende, som Maalestof. Den højtærede Indenrigsminister nævnedes i Gaar i sin Dmtale af Fordelingen af Beløbene, at man, da man her i 2 Aar bevilgede Tilskuddene til Kommunerne, det første Aar be-